

Ἵπαρχόντως. Ἀλέξ. Ἀφροδ. ἐν Ἀποσπ. Εὐδήμ. σελ. 147 Σπέγγ. «τὸ δὲ γραμματικὸν κατὰ παντὸς ἀνθρώπου ὑπαρχόντως». Πρβ. καὶ προὑπαρχόντως Ἴω. Χρυσ. Τόμ. Ε', σελ. 937 «τὸ δὲ καὶ ἄνθρωπος δηλονότι καὶ προὑπαρχόντως ὅτι καὶ θεός».

Ἵπεραγόντως. Μακκαβ. Β', ζ', 20 «ὑπεραγόντως δὲ ἡ μήτηρ θαυμαστή». Ἡσύχ. «Ἐσχάτως: ὑπεραγόντως, ἄκρως» καὶ «Ἵπερδέα: ὑπεραγόντως ἐνδεᾶ» καὶ «Ἵπερφυῶς: ὑπεραγόντως». Πρβ. καὶ «Ἵπεραεῖ: ὑπεράγοντι κατὰ τὴν πνοήν» καὶ «Ἵπερφερές: μέγα ὑπὲρ φύσιν ἢ ὑπεράγον». Ἴδε Ἀλβερτον Ἡσύχ. Τόμ. Β', σελ. 1456.

Ἵπερβαλλόντως. Ξενοφ. Ἀγησ. Α', 36 «ὑπερβαλλόντως ἄγασθαι». Πλάτ. Πολ. σελ. 492, β' «ὑπερβαλλόντως ἐκάτερα καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες» καὶ Νόμ. σελ. 657, α' «νομοθετικὸν μὲν οὖν καὶ πολιτικὸν ὑπερβαλλόντως» καὶ σελ. 836, α' «τὸ γὰρ μὴ πλουτεῖν τε ἐξεῖναι ὑπερβαλλόντως». Ἰσοκρ. σελ. 8, β' «μηδὲν ὑπερβαλλόντως ἀλλὰ μετρίως αὐτὴν ἀγάπα» καὶ σελ. 234, γ' «τῶν μὲν ὑπερβαλλόντως, τῶν δ' ἐξαρκούντως». Ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις τὸ περὶ οὗτοῦ λόγος ἐπίρρημα, οἷον παρὰ τῷ Πολυβίῳ καὶ ἄλλοις. Περὶ τῆς γραφῆς ὑπερβαλλόντως ἐποησάμεθα λόγον ἐν ταῖς Γλωσσικαῖς Παρατηρήσεσι σελ. 254.

Ἵπερεχόντως. Ἰάμβλ. Προτρ. σελ. 322 Κισλ. «κοσμίως καὶ μετρίως καὶ μὴ ὑπερεχόντως». Συμπλίκ. Ἵπομν. εἰς Ἀριστοτ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 257,22 «οὐχὶ συστοίχως ἀλλ' ὑπερεχόντως». Εὐστάθ. σελ. 4,13 «εἴ τις εἶπη ὁ ῥήτωρ, ὁ Δημοσθένης εὐθὺς ὑπερεχόντως ἐνοήθη».

Ἵπερζεόντως. Συμπλίκ. εἰς Ἐπικτ. Ἐγχειρ. σελ. 38, 1 Διδ. «πρὸς δὲ ὑπερζεόντως ἢ ἐλλειπόντως».

Ἵπεροργώντως. Ἡσύχ. «Περιοργῶς: ὑπεροργώντως».

Φρονοῦντως. Αἰσχ. Ἴκ. 204 «φρονοῦντως πρὸς

φρονοῦντας ἐννέπεις». Σοφοκλ. Ἄντ. 682 «λέγειν φρονοῦντως ὧν λέγεις δοκεῖς περί».

Ἐσφαλμένον πάντως εἶνε τὸ παρ' Ἡσυχίῳ «Καταχρηστικῶς: ὅταν καταχρηῆται τις ἀπὸ πράγματος εἰς πράγμα καταστοχαζόντως».

Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Πασσοβίου καὶ τῷ τοῦ Παπίου μνημονεύεται ἐπίρρημα *δυσχεραίνοντως* ἐκ τῆς Ῥητορικῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, περί οὗ ἶδε Σπέγγελον Ἀριστοτ. Ῥητορ. Τόμ. Β', σελ. 380.

Ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου εἶνε παρατεθειμένον ἐπίρρημα *ὁμολογούντως* ἐκ τοῦ Παιδαγωγοῦ Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως σελ. 230. Τὸ χωρίον τοῦ Κλήμεντος ἔχει ὧδε κατὰ τὴν κοινῶς ἄλλοτ' ἐγκεκριμένην ἀνάγνωσιν «καίτοι τό γε πειρᾶσθαι λανθάνειν ἐφ' οἷς πράττει τις ὁμολογούντως ἀμαρτάνειν ἐστίν»· φέρεται δὲ καὶ ἐν τοῖς Σχολίοις «ὁμολογούντως, ἀντὶ τοῦ ὁμολογουμένως». Ἄλλ' ἡ ἀληθῆς γραφή εἶνε *ὁμολογοῦντος*, ὡς ἐδίδαξεν ὁ Κόβητος ἐν τε τῇ Μνημοσύσῃ 1862, σελ. 387 καὶ ἐν τῷ Λογίῳ Ἑρμῆ Τόμ. Α', σελ. 234. Κεῖται δ' ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου καὶ «Ἀνθελκόντως: adv., ut ανθ. ἔχειν τισὶ Bud. usurpavit pro Adversari aliis, Repugnare aliis quasi in contrariam partem trahendo».

Ὁ Κοραῆς γράφει ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν Παραλλήλων Βίων τοῦ Πλουτάρχου Τόμ. Δ', σελ. 483: Ἐν οἷς δὲ τούτων ἀνωτέρω ἐσημειώσατο ὁ αὐτὸς Λεξικογράφος, «Ῥύδην, εὐκόλως, ἡ ἄθρόως ἐπιτρέχοντες» γραπτέον ἴσως... ἡ ἄθρόως, ἐπιτρεχόντως· καὶ ἔσται τὸ μήπω καταχωρισθὲν ἐν τοῖς Λεξικοῖς, Ἐπιτρεχόντως, συγγενὲς καὶ συνώνυμον ἐπίρρημα τῷ Ἐπιτροχάδην.

Ἐν τῇ τοῦ Κουμανούδου Συναγωγῇ βλέπει τις τὰ ἐπιρρήματα *ἐγχωρούντως*, *ὑποκοριζόντως* καὶ *ῥωννύντως*. Τὸ τελευταῖον ἐλήφθη ἐκ τοῦ Ψελλοῦ, παρ' ᾧ κεῖται «πρὸς τὴν τελευταίαν ἐπιθυμίαν ῥωννύντως ἐρρώνυες» (Μεσαιων. Βιβλ. Σάθ. Τόμ. Ε', σελ. 22). Ἄλλ' εἶνε πάντως παρεφθαρμέ-

νον, ὡς τὸ φερόμενον ἐν τοῖς εἰς Δημοσθένη Σχολίοις σελ. 43, 20 «τῆς γὰρ ἐλευθερίας ἀντιποιεῦνται π ρ ο ῖ ὄ ν τ ω ς».

Ἐν τέλει παρατηροῦμεν ὅτι φέρονται καὶ ἐπιρρήματα ἐκ ὄ ν τ ω ς καὶ ἀκ ὄ ν τ ω ς, οἷον παρὰ Δίωνι τῷ Κασσίῳ ΝΗ', ις', 3 «τὰ τῶν ἐκ ὄ ν τ ω ς ἀποθνησκόντων χρήματα οὐκ ἀφηρεῖτο» καὶ ἐν τοῖς εἰς Ἰλιάδα Σχολίοις Τόμ. Δ', σελ. 342,5 «ἡ γὰρ δι' ἀσυνεσίαν, ὃ διὰ τοῦ ἄφρων, ἡ ἀκ ὄ ν τ ω ς, ὃ διὰ τοῦ ἄσκοπος—ἡ ἐκυσιῶς, ὃ διὰ τοῦ ἀλιτήμων παρέστησεν» (Πρβ. Λοβέκκιον Φρμγ. σελ. 5). Ἐν τοῖς εἰς Ματθαῖον Ὑπομνήμασιν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου σελ. 799, δ' πρὸς τῇ ὑγιῶς ἐχούση γραφῇ «ἐκ ὄ ν τ ο σ ἑαυτὸν παραδιδόντος αὐτοῖς» φέρεται καὶ ἐκ ὄ ν τ ω ς. Ἄνευ δ' ἀνάγκης ὁ Οὔδων μετέβαλε τὸ τοῦ Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. ΙΗ', ς', 9 «τῶν εἰς τὸδε ἀνακειμένων ἐκ ὄ ν τ ω ς» εἰς τὸ ἐκ ὄ ν τ ω ς. Πρβ. Δημοσθ. σελ. 231,20 ἐκ ὄ ν τ ω ς ἐξαπατωμένους» καὶ Ἰουλιαν. σελ. 602,18 Ἐρτλ. «τοῖς ἐκ ὄ ν τ ω ς πειθομένοις» καὶ Ἀνδρόν. Ῥόδ. σελ. 439 Μουλλ. «τοῦ ἀκ ὄ ν τ ω ς ἀμαρτάνοντα». Ἄλλα παραδείγματα τῆς συντάξεως ταύτης θὰ καταλέξωμεν ἐτέρωθι.

§ 4. Ἐπιρρήματα εἰς ΩΣ ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου γενόμενα.

Ὡς ἐσχηματίσθησαν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἐπιρρήματα διὰ τῆς καταλήξεως ΩΣ ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστώτος, οὕτω καὶ ἐκ τῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου. Οὐχὶ δ' ἀνωφελές τοῖς νεωτέροις νομίζομεν νὰ καταχωρισθῶσι καὶ ταῦτα ἐν τῷ Πλάτωνι καθ' ὃν τρόπον ἐκεῖνα κατελέχθησαν.

Ἀναβεβηκότως. Ἰδε Συναγ. Κουμαν. σελ. 18. Πρβ. βεβηκότως.

Ἀναπεπτωκότως. Πολυδ. Γ', 123 «βραδέως, ἀναπεπτωκότως, ἀναβεβλημένως». Πρβ. ὀποπεπτωκότως.

Ἀντιπεπονθότως. Ἄν. Βεκκ. σελ. 408,21 «Ἀντιπεπονθότως: ἀντικειμένως, ἐναντίως». Τὸ ἐπίρρημα τοῦτο

ἀπαντᾷ παρ' Ἀρχιμήδει Τόμ. Β', σελ. 152,12 καὶ σελ. 158,5 καὶ σελ. 188,10, παρ' Ἀνδρονίκῳ τῷ Ῥοδίῳ σελ. 413,5 καὶ 23 Μουλλ., παρὰ Θέωνι τῷ Σμυρναίῳ σελ. 87,10 καὶ 12 Τεῦβν., παρὰ Ψελλῷ σελ. 64 Βοισσ., παρὰ Χοιροβοσκῷ σελ. 330,35 καὶ παρ' ἄλλοις. Πρβ. καὶ Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 397,18 καὶ Σχολ. Ἴπποκρ. καὶ Γαλ. Τόμ. Β', σελ. 73 καὶ 228 καὶ 230 καὶ 471. Ἴδε καὶ Λοβέκκιον Φρυγ. σελ. 119 καὶ Θησαυρ. Στεφ. Τόμ. Α', β', σελ. 964 ἄ.

Ἀπεσκληκότηως. Συνέσ. Ἐπιστ. σελ. 275, γ' «πρὸς δὲ φιλοσοφίαν οὐκ οἶδ' ὄντινα τρόπον ἀπεσκληκότηως ἔχει». Ψελλ. Μεσαιων. Βιβλ. Σάθ. Τόμ. Δ', σελ. 450 «ἀπεσκληκότηως ἔχοντα πρὸς ἅπασαν προσβολήν». Πρβ. καὶ Τόμ. Ε', σελ. 221 καὶ 411 καὶ 453.

Ἀπηρυθριακότηως. Ἀπολλόδ. παρὰ Στοβ. Ἀνθ. Μς', 15 «ὄθεν ἐπιχειρεῖ πάντ' ἀπηρυθριακότηως». Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται ἀπερυθριακότηως, ὅπερ βάρβαρον. Τὴν ὀρθὴν ἐκφορὰν ἀποκατέστησεν ὁ Ἄλμιος.

Ἀποδεδειλιακότηως. Πολυδ. Ε', 123 «εὐτελές γὰρ τὸ δειλῶς, τὸ δὲ ἀποδεδειλιακότηως δύσφθεγκτον».

Ἄραρότως. Ἡσύχ. «Ἄραρότως: ἀρμοδίως, προσηρμοσμένως, ἀρμοζόντως, ἀσφαλῶς. Ὅθεν καὶ τὸ ἄραρεν παγίως δέδοκται». Αἰσχύλ. Ἴκ. 945 «ὡς μένειν ἄραρότως». Εὐριπ. Μηδ. 1192 «ἄραρότως σύνδεσμα χρυσὸς ἔχει». Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 240, δ' «ὥστε μεθ' ἡδονῆς ἄραρότως αὐτῷ ὑπηρετεῖν». Γαλην. Τόμ. Η', σελ. 637 «τοὺς ἡγουμένους εἶναι βεβαίως τε καὶ ἄραρότως γνωστόν». Ὄριγ. Τόμ. ΙΖ', σελ. 111 «τὸ μὴ ἄραρότως τόνδε τινὰ ἄνθρωπον καὶ βεβαίως βούλεσθαι τὰ κρείττονα». Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τόμ. Β', σελ. 61 Κουσ. «οὔτε ὁ περὶ τῶν ἀναγκαίων εἰκαστικῶς λέγων οὔτε ὁ περὶ τῶν εἰκαστῶν ἄραρότως» Ἄλλα παραδείγματα ἐκ τοῦ μεταγενεστέρου ἑλληνισμοῦ βλέπει τις ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου Τόμ. Α', β', σελ. 1866—7, ἐνθα γίνεται μνεῖα καὶ τύπου ἀρηρότως ἐκ τοῦ Ἀλεξανδρείας Κυρίλλου.

Βεβηκότως. Μιχ. Ἀκομ. Τόμ. Β', σελ. 104,26 «οὕτω βεβηκότως ἔχων». Πρβ. ἀναβεβηκότως, ἐκβεβηκότως, ἐπαναβεβηκότως, συμβεβηκότως, ὑπεραναβεβηκότως, ὑποβεβηκότως.

Γεγηθότως. Φίλ. Ἰουδ. Τόμ. Ε', σελ. 43 «ἐφ' οἷς ἀξιον γεγηθότως εὐχαριστεῖν». Ἡλιόδ. Αἰθιοπ. Ζ', 5 «τὰ λειπόμενα τῶν ὀπλων ἐν κόσμῳ τῶν γιγνομένων γεγηθότως ἀναλαμβάνοντος». Οὐχὶ δ' ἀπίθανον ἡμῖν φαίνεται ὅτι ἔκειτο κατ' ἀρχὰς παρὰ τῷ Φίλωνι γεγηθότως Α Σ.

Δεδιότως. Δί. Κάσσ. ΜΒ', ιζ', 3 «τοῖς μὲν δεδιότως, τοῖς δὲ θαρσύντως ἐχρῶντο». Ἡθέλησε δ' ὁ Ῥείσκιος ν' ἀποκαταστήσῃ τὸ προκείμενον ἐπίρρημα καὶ ἐν τῇ παρα Διονυσίῳ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ φερομένη ῥήσει «ἔτι μᾶλλον ἐβούλετο ἐπᾶραι καὶ θραυτέρους ποιῆσαι, δόξαν οὐκ ἀληθῆ παρασχῶν ὡς ὀρρωδῶνεις χεῖρας ἰέναι πρὸς αὐτούς, καὶ πάντα δεδιότως ἐποίει» (Ῥωμ. Ἀρχ. σελ. 2278). Ἀλλὰ πολλῷ κάλλιον ἔχει ἡ παραδεδομένη γραφή. Εὐρέθη καὶ τύπος δεδοικότως παρὰ Φιλοστράτῳ σελ. 157 «ὀρῶντός τε εἰς αὐτὸ τοῦ Ἀπολλωνίου δεδοικότως τε καὶ ὀργίλως, φωνὰς ἤφει τὸ εἶδωλον». Ὁ Βυττεμβάχιος ἔτρεψε τὸ δεδοικότως εἰς τὸ δεδορχότως, ἐνέκρινε δὲ τὴν μεταβολὴν ταύτην καὶ ὁ Λουκάς (Quaest. Lekil. βιβλ. Α', σελ. 25)· ἀλλ' ἄλλοι ἀναγινώσκουσι «ὀρῶντός τε εἰς αὐτὸ τοῦ Ἀπολλωνίου, δεδοικότως τε καὶ ὀργίλως φωνὰς ἤφει τὸ εἶδωλον». Ἐξεδόθη δὲ καὶ παρὰ Ῥούφῳ τῷ Ἐφεσίῳ σελ. 196,1 «θρασέως ἢ δεδοικότως» ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις δεδοικώς.

Ἐγρηγορότως. Πολυδ. Α', 157 «συντεταγμένως, ἐγρηγορότως, πολεμικῶς» καὶ Γ', 121 «πεφροντισμένως, ἐγρηγορότως, ἀπροφασίστως». Πλούτ. Ἠθικ. σελ. 32, α «ἔθιστέον ἅμα καὶ τούτων ἐγρηγορότως τὸν νέον ἀκούειν». Πρβ. καὶ Θησ. Στεφ. Τόμ. Γ', σελ. 123. α. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος γράφει σελ. 245,8 «Νενηφότως καὶ ἐγρηγορότως, οὐκ ἐγρηγόρως· οὐ γὰρ ἔστιν ὁ ἐγρήγορος ἀλλ' ὁ γρήγορος, εἰ καὶ ἀσύ-

νήθεις· ἀντὶ γὰρ τούτου ὁ γρηγορῶν καὶ ὁ νήφων. Δίων οὖν ἐγρηγόρως λέγων ἀμαρτάνει. Ἐγρηγόρσις μέντοι γράφεται. Ἀριστείδης· μέσως ἔχων ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως». Ἀλλὰ κατ' οὐδένα τρόπον ἦτο δυνατὸν νὰ ῥηθῆ ὑπὸ Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου ἐγρηγόρως, ἠπατήθη δ' ὁ Μάγιστρος ἐκ τῆς ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τοῦ Δίωνος πλημμελοῦς ἀναγνώσεως «ἀκουε δὴ τοῦδε τοῦ μύθου σφόδρα ἐγρηγόρως τε καὶ τὸν νοῦν προσέχων». Ἐῦ ποιῶν ὁ Ῥεῖσχιος ἐξέδωκε παρὰ τῷ Δίῳνι Τόμ. Α', σελ. 63 «σφόδρα ἐγρηγόρως τε καὶ τὸν νοῦν προσέχων». Καὶ ἐν τῷ Ἑρμοτίμῳ τοῦ Λουκιανοῦ § 1 ἡ γνησία γραφή εἶνε «ἦν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς αἰεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπη εἰς αὐτήν» οὐχὶ ἐγρηγόρως, ὡς φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, οὐδ' ἐγρηγορότως, ὡς ἔγραψεν ὁ Ἰακωβίτζιος ἀκολουθήσας τῷ Ῥειτζίῳ (Πρβ. καὶ Στρούβιον *Opusc.* Τόμ. Β', σελ. 87 καὶ σελ. 181). Ἀναγνωστέον δὲ καὶ ἐν τοῖς Ἡθικοῖς τοῦ Πλουτάρχου σελ. 213,24 Διδ. «ἂν ἐγρηγόρως καὶ προσέχων ἀκούης» ἀντὶ τοῦ ἐγρηγόρως. Πρβ. σελ. 104,6 «ἐφεδρεύει σου τοῖς πράγμασιν ἐγρηγόρως ὁ ἐχθρὸς αἰεὶ». Τὸ παρ' Ἀλκίφρονι Ἐπιστ. Γ', 38 «δόξαντα δὲ εἶναι ῥωμαλέον καὶ ἐγρηγόρως βλέποντα» ἐπηνώρθωτε πρὸ πολλοῦ ὁ Λοβέκκιος μετατυπώσας εἰς τὸ ἐγρηγορός (*Φρυγ.* σελ. 119). Ἀνάρμοστον εἶνε τὸ ἐπίρρημα ἐγρηγορότως ἐν τε τῇ ῥήσει τοῦ Πορφυρίου (π. *Πλωτ.* Βί. 5) «τὴν πρὸς τὸν νοῦν τάσιν οὐδέποτ' ἂν ἐγρηγορότως ἐχάλασεν» καὶ ἐν τῇ τοῦ Πολυβίου σελ. 1299,7 «εἰ μὴ τις καὶ γράφειν ἐνύπνια βούλεται καὶ θεωρεῖν ἐγρηγορότως ἐνύπνια». Ὁρθῶς ὁ Κόβητος μετέγραψεν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἐγρηγορόως (*Μνημ.* 1862, σελ. 34 καὶ 1876, σελ. 367 καὶ 1878, σελ. 346). Περὶ φημον δ' ἀπέβη τὸ ἐγρηγορότων ἐνύπνια, αἰ ἐλπίδες ἐγρηγορότων ἐνύπνια εἰσιν (Ἴδε Βέργκιον *Ποιητ.* *Λυρ.* Τόμ. Α', σελ. 469 ἐκδ. δ').

Εἰδότως. Πολυδ. Ε', 144 «καὶ τὰ ἐπιρρήματα ἐμπείρως, ἐπιστημόνως—τάχα καὶ εἰδότως. Ὅμηρος δὲ ἐπισταμένως

λέγει». Τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπιρρήματος ἔχομεν μαρτύρια τὸ τοῦ Αἰσχίνου κ. Τιμ. 111 «καὶ μάλα εἰδότης καὶ σαφῶς» καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους Φυσ. Ἀκρ. Α', δ', 8 «οὐκ εἰδότης μὲν λέγεται, ὀρθῶς δὲ λέγεται» καὶ τὸ τοῦ Μάρκου τοῦ Ἀντωνίου ς', 42 «πάντες εἰς ἓν ἀποτέλεσμα συνεργοῦμεν, οἱ μὲν εἰδότης καὶ παρακολουθητικῶς, οἱ δὲ ἀνεπιστάτως». Βάρβαρον εἶνε τὸ ἀσυνειδότης ἀντὶ τοῦ ἀσυνειδήτως, ὡς παρεστήσαμεν ἐν ταῖς Γλωσσικαῖς Παρατηρήσεσι σελ. 256.

Εἰκότως. Πολυδ. Θ', 131 «εἰκότως δὲ καὶ εἰκότως, παρεικότως» καὶ μετ' ὀλίγα «ἀνομοίως καὶ ἀπεικότως». Συχνὸν ὑπάρχει τὸ εἰκότως, οὗ ὁ Ἰωνικός τύπος εἶνε οἰκότως (Πρβ. Δινδόρφιον Ἡροδ. σελ. ΧLI). Τὸ εἰκότως ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Διοσκορίδῃ Τόμ. Α', σελ. 50 «εἰκότως δὲ καὶ τὸ βαλάνινον σκευάζεται» καὶ σελ. 165 «συμφύει εἰκότως τοῖς ἐναίμοις» (=ὀμοίως) καὶ ἐν τοῖς εἰς Ἰλιάδα Σχολίοις Τόμ. Γ, σελ. 94,5 «εἰκότως βότρυι τῷ ὀρνέω» καὶ σελ. 94,8 «εἰκότως βότρυι σταφυλῆς». Παρὰ Σέξτω τῷ Ἐμπειρικῷ σελ. 683,13 ἄλλα μὲν τῶν ἀντιγράφων ἔχουσιν «εἰκότως ταῖς τίτθαις», ἄλλα δὲ εἰκότως (ἢ εἰκότος). Τὸ ἀπεικότως κεῖται παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ βιβλ. ς', 55 «οὐδὲ τοῦτο ἀπεικότως» ὡς καὶ τὸ εἰκότες βιβλ. Γ', 38 «σοφιστῶν θεαταῖς εἰκότες». Ἀλλὰ τινες μετέγραψαν εἰκότες καὶ ἀπεικότως (Πρβ. Ἐρουερδῆνα Stud. Thuc. σελ. 124). Ἐποιήσατο δὲ χρῆσιν τοῦ ἀπεικότως ὁ Θουκυδίδης ἐν βιβλ. Α', 73 καὶ ἐν βιβλ. Β', 8 καὶ ἐν βιβλ. Η', 68. Πρβ. καὶ Γαλην. Τόμ. ΙΘ', σελ. 165 καὶ Ἰουλιαν. σελ. 392, γ' καὶ Λογγίν. σελ. 66 (Ἴδε καὶ Θησ. Στεφ. Τόμ. Α', α, σελ. 1277, α καὶ Εἰμυχῆνα Εὐσεβ. Ἱστορ. Ἐκκλ. Τόμ. Α', σελ. 333). Παρατηρητέον δ' ὅτι παρὰ Δίωνι τῷ Χρυσοστόμῳ κεῖται οὐ μόνον «ἔτι δὲ μᾶλλον ἀπεικότως τὰ φυτά» ἀλλὰ καὶ «εἴτε εὐσχημόνως καὶ προσεικότως γέγονεν». Περὶ τῶν τύπων εἰκέναι—εἰκέναι, εἰκῶς—εἰκῶς, εἰκασί

εἴξασι, εἰώκη—ἤκη, εἰοίκω καὶ εἰοίκοιμι, κτλ. θὰ διαλάθωμεν ἀκριβέστατ' ἀλλαχοῦ.

Εἰωθότως. Σοφοκλ. Ἦλ. 1456 «ἢ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας οὐκ εἰωθότως». Πλάτ. Συμπ. σελ. 218, δ' «μάλα εἰρωνικῶς καὶ σφόδρα ἑαυτῷ εἰωθότως ἔλεξεν».

Ἐκβεβηκότως. Συμπλίκ. Ὑπομν. εἰς Ἀριστοτ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 52,5 «τὸ γὰρ ἐμφυχον τῆ ψυχῆ ἐκβεβηκότως ὁμοιον». Πρβ. καὶ σελ. 224,29.

Ἐμπεφυκότως. Τίμ. Πλατ. Λεξ. σελ. 47 «Ἀπρίξ: ἐμπεφυκότως». Σχολ. Θεοκρ. σελ. 395,14 Ἄρ. «Ἀπρίξ ἔχει, Εὐνόα: ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυκότως». Ἡσύχ. «Φῦ χειρί: ἐμπεφυκότως».

Ἐπαναβεβηκότως. Ὀριγ. Τόμ. Γ', σελ. 37 «ἐπαναβεβηκότως νοηθέν». Πρβ. καὶ σελ. 246. Ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου Τόμ. Γ', σελ. 1399, γ' μνημονεύονται καὶ ἐκ τοῦ Βασιλείου δύο παραδείγματα.

Ἐπικεκυφότως. Ἴδε Συναγ. Κουμαν. σελ. 123.

Ἐσπουδακότως. Ἀπολλών. Σοφ. σελ. 67,16 «Ἐμμαπέως: ἔσπουδακότως»

(Ἐστυκότως. Φιλῆμ. παρ' Ἀθην. σελ. 569, ς'.

οὐκ εὔσαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων ἔχεις

(ἔστυκότως) πως ἡ θύρα ς' ἀνεωγμένη

εἰς ὄβολός· εἰσπήδησον.

Ἴδε Κόβητον Μνημ. 1876, σελ. 292).

Ἐστώτως. Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τόμ. Β', σελ. 304 Κουσ. «καὶ ἐστώτως καὶ τεταγμένως προείληπται». Πρβ. καὶ συνυφεστώτως (Κουμαν. Συναγ. σελ. 331). Σημειωτέον δ' ὅτι ἀνεγινώσκετο ὑπὸ τινων ἐν Ἰλιάδος Τ, 79 ἐσταότως ἀντὶ τοῦ ἐσταότος. Σχολ. Ἰλ. Τόμ. Δ', σελ. 208,21 «Τινὲς ἐσταότως ἀντὶ τοῦ εὐσταθῶς, ἡσύχως». Εὐσταθ. σελ. 1172,55 «Δεῖ δὲ εἰδέναι καὶ ὅτι τινὲς τοῦ ἐσταότος ἐκτείνοντες τὴν λήγουσαν καὶ ἐπίρρημα λαβόντες αὐτὸ ἐσταότως φασὶ τὸ εὐσταθῶς καὶ ἡσύχως».

Καθεστηκότως καὶ **συνεστηκότως**. Ἄριστοτ. Πολιτ. Η', 5 «ὀδυρτικωτέρως καὶ συνεστηκότως μᾶλλον» καὶ μετ' ὀλίγα «μέσως δὲ καὶ καθεστηκότως μάλιστα πρὸς ἑτέραν». Γαλην. Τόμ. Ε', σελ. 418 «εὖ μάλα καθεστηκότως εἶπεν». Ἐν ταῖς εἰς Ὅμηρον Παρεκβολαῖς τοῦ Εὐσταθίου φέρεται σελ. 1728,27 «ἐπισταδόν, ἀντὶ τοῦ ἐστηκότως, εἶπερ ἔστιν οὕτως ἐν ἀνθ' ἑνὸς φράσαι».

Καταπεφρονηκότως. Ψευδοδημοσθ. σελ. 219,28 «οὕτω πανταχόθεν καταπεφρονηκότως ἐκεῖνοι τῇ πόλει χρῶνται». Διόδ. Σικελ. ΙΔ', 17,10 «ἐπιχειρήσαντες πολιορκεῖν καταπεφρονηκότως». Πρβ. καὶ ΙΘ', 92,3 καὶ 93,2 καὶ 95,5.

Κατεπτηχότως. Πολυδ. Γ', 137 «συνεσταλμένως, κατεπτηχότως».

Κεκμηκότως. Σχολ. Σοφοκλ. Τόμ. Α', σελ. 316 «ἀκαμάτως καὶ ἀδιαλείπτως— ἢ οὐ κεκμηκότως».

Κεχηνότως. Σχολ. Νικάνδρ. Θηρ. 338 «ὥστε χανδόν ἀντὶ τοῦ πολὺ καὶ ἀθρόον ἢ κεχηνότως ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πίνειν ὕδωρ». Μοῖρ. σελ. 403 «Χανδόν πιεῖν Ἀττικῶς, κεχηνότως καὶ ἀθρόως Ἑλληνας». Πρβ. καὶ Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 392,9.

Λεληθότως. Πολυδ. ς', 209 «λεληθότως, λανθανόντως». Ὠριγ. Τόμ. ΙΘ', σελ. 135 «εἰ μὴ ἄρα λεληθότως διαβάλλειν βούλεται» καὶ Τόμ. ΚΕ', σελ. 145 «εἰ μὴ ἄρα διὰ τούτων λεληθότως βούλεται ὁ Κέλσος—ὁμοειδῆ εἶναι πᾶσαν ψυχὴν». Ἄνδρόν. Πρόδ. σελ. 470 «λεληθότως γὰρ εἰσέρχεται καὶ οὐκ ἀθρόον». Γνωστὸν εἶνε τὸ ἐν τοῖς Ἀνακρεοντείοις κείμενον «τὸ λεληθότως σύνοφρυ». Ἄλλα παραδείγματα βλέπει τις ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου Τόμ. Ε', σελ. 182,ε. Παρ' Ἀπολλωνίῳ τῷ Σοφιστῇ σελ. 109,12 ἀντὶ τοῦ «ἀπὸ τοῦ «λυγαίως βαίνειν, ὃ ἐστὶ σκοτεινῶς καὶ λεληθότως» ἔχει ὁ κῶδιξ λεληθῶς. Ὁ Ψευδηρωδιανὸς ἐν τῷ Φιλεταίρῳ σελ. 433 ἀποδοκιμάζει τὸ λεληθότως λέγων «Τὸ λεληθότως οὐ

γέγραπται· κρύφα οὖν χρή λέγειν». Παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων εὐρέθη τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπίρρημα.

Μεμελετηκότως. Πολυδ. Α', 157 «συγκεκροτημένως, μεμελετηκότως».

Μεμηνότως. Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ. ΙϚ', ζ', 3 «ἡττητο δὲ τῆς ἀνθρώπου μεμηνότως». Ἀν. Βοισσ. Τόμ. Ε', σελ. 460 «τοῖς ὠμοτάτοις θηρίοις μεμηνότως διήρπασται».

Μεμυκότως. Φώτ. Λεξ. σελ. 281,21 «Οἱ δὲ ἀνέγνωσαν μουσικαρφί, ὡς ἀκονιτί· τὸ μεμυκότως καὶ ξηρῶς, μὴ ἐκ φανεροῦ γελᾶν.» Πρβ. καὶ Ἡσύχ. λ. μουσικαρφί.

Νενηφότως. Θωμ. Μάγ. σελ. 245,8 «Νενηφότως καὶ ἐγρηγορότως, οὐκ ἐγρηγόρως». Πρβ. καὶ Ἀν. Βοισσ. Τόμ. Ε', σελ. 456.

Πεποιθότως. Δί. Χρυσόστ. Τόμ. Α', σελ. 383 «ἐκεῖνος μάλιστα ἐναργῶς καὶ πεποιθότως ἐν τοῖς ἔπεσιν εἶρηκεν» (Πρβ. Γήλιον Δί. Χρυσ. Ὀλυμπ. σελ. 64). Ζαχαρ. ΙΔ', 11 «κατοικήσει Ἱερουσαλήμ πεποιθότως». Ὀριγ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 437 «τῷ δικαιοπραγοῦντι δὲ πεποιθότως ἔστιν ἐλπίζειν». Ἐρμογ. Ῥητ. Οὐαλζ. Τόμ. Γ', σελ. 385,6 «διὰ τὸ μὴ πεποιθότως μηδὲ ἀληθινῶς προφέρεσθαι τὸν λόγον». Πρβ. καὶ Βασίλ. Τόμ. Α', σελ. 128, δ'.

Περιγεγονότως. Ἰδε Θησ. Στεφ. Τόμ. ς', σελ. 800.

Πεφροντικότως. Βασίλ. Τόμ. Β', σελ. 578, δ' «οὐκ ἀδοκιμάστως δὲ ἀλλὰ πεφροντικότως».

Πεφυκότως. Ἀριστοτ. Ῥητ. Γ', 2 «διὸ δεῖ λανθάνειν ποιῶντας καὶ μὴ δοκεῖν λέγειν πεπλασμένως ἀλλὰ πεφυκότως».

Προσπεφυκότως. Ἡσύχ. «Ἀπρίξ: προσπεφυκότως». Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 132,53 «Ἀπρίξ: — ἀσφαλῶς, προσπεφυκότως, κατόχως». Σχολ. Σοφ. Τόμ. Β', σελ. 206,23 «ἀσφαλῶς, προσπεφυκότως». Πρβ. καὶ Τούπιον E m e n d a t. Τόμ. Γ', σελ. 224.

Σεσηρότως. Πολυδ. Γ', 134 «πανούργως, σεσηρότως» Πρβ. καὶ Ἀν. Βοισσ. Τόμ. Ε', σελ. 455.

Συμβεβηκότως. Νικόμ. Γερασ. Ἄριθμ. Εἰσ. σελ. 3 «συμβεβηκότως δὲ μετέχει καὶ παραπολαύει τῶν περὶ τὸ ὑποκείμενον σῶμα παθῶν· τῶν δὲ τοιούτων ἐξαιρέτως ἐπιστήμη ἐστὶν ἡ σοφία, συμβεβηκότως δὲ καὶ τῶν μετεχόντων αὐτῶν».

(Συμπροεληλυθότως. Ἴδε Συναγ. Κουμαν. σελ. 322).

Συνεστηκότως. Ἴδε καθεστηκότως.

Συνηκολουθηκότως. Χρύσιππ. παρὰ Γαλην. Τόμ. Ε', σελ. 352 «διὰ δὲ τὴν κατάποσιν συνηκολουθηκότως λέγεται καὶ εἰς τὴν κοιλίαν ἀποτίθεσθαι αὐτά».

Τεθαρρηκότως. Πολλάκις ἅπαντ' αὐτὸ ἐπίρρημα τοῦτο παρὰ τῷ Ὀριγένει, οἷον Τόμ. Α', σελ. 41. Τόμ. Γ', σελ. 62 καὶ 399. Τόμ. Δ', σελ. 37. Τόμ. ΙΕ', σελ. 309. Τόμ. ΙΗ', σελ. 173 (Τόμ. ΚΕ', σελ. 111). Τόμ. Κ', σελ. 175. Πρβ. καὶ Ηλούτ. Ῥωμ. 12 καὶ Ἀγῆσ. 28 καὶ Κατ. 27 καὶ Διόδ. Σικελ. Β', 19,3 καὶ ΙΑ', 36,3 καὶ Λουκιαν. 4 καὶ Διοσκορ. Τόμ. Β', σελ. 66 καὶ Γαλην. Τόμ. ΙΘ', σελ. 192 καὶ Ὀρειβ. Τόμ. Β', σελ. 337. Εὐρέθη δὲ καὶ ἐν τῷ περὶ Εὐσεβείας τοῦ Φιλοδήμου «ὥστ' ἔγωγε καὶ τεθαρρηκότως εἶπαιμι τούτους Διαγόρου μᾶλλον πλημμελεῖν». Ὁ Πολύβιος λέγει οὐ μόνον «ραδίως ἐχρήσατα τῇ πολιουρχίᾳ καὶ τεθαρρηκότως» καὶ «ἤδη τεθαρρηκότως προσέκειντο τοῖς Καπυανοῖς» (σελ. 114,27 καὶ σελ. 674,23) ἀλλὰ καὶ «ραθύμως καὶ κατατεθαρρηκότως ἀναστρεφόμενον» καὶ «ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι κατατεθαρρηκότως ὥρμησαν» (σελ. 101,4 καὶ σελ. 129,30. Πρβ. καὶ σελ. 270,15). Φέρεται δὲ τὸ σύνθετον κατατεθαρρηκότως καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ Ἄντων. 27 «ἀνειμένως ἤδη καὶ κατατεθαρρηκότως».

Τετολμηκότως. Πολύβ. σελ. 28, 12 «ἐνέβαλον οἱ πρῶτοι πλείοντες τετολμηκότως» καὶ σελ. 668,15 «ἔμενε δ' ἐν τῇ παρεμβολῇ τετολμηκότως» καὶ σελ. 961,27 «διεμάχοντο τοῖς πολεμίοις οὕτω τετολμηκότως» καὶ σελ.

965,33 «ἐπιχείμενοι θρασέως καὶ τετολμηκότως». Ἐγραψε δ' ὁ Δινδόρφιος καὶ παρὰ Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ βιβλ. ΙΓ', 79,1 «ταῖς πρῶραις ἐπέβαινον τετολμηκότως» ἀντὶ τοῦ τετολμηκότῆς.

Ἵπεραναβεβηκότως. Ἴδε Θησ. Στεφ. Τόμ. Η', σελ. 169, α'.

Ἵποβεβηκότως. Ὁκελλ. Λευκ. π. Πάντ. Φύσ. Α', 14 (Ἀποσπ. Φίλος. Τόμ. Α', σελ. 393 Μουλλ.) «οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μᾶλλον ὑποβεβηκότως τὸν καθόλου ὄρον τῆς φύσεως ἀμείβουσιν». Σιμπλίκ. Ἵπόμν. εἰς Ἀριστοτ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 11,11 «ὅτι μὴ ἀπροσδιορίστως καὶ ἀπλῶς ἐστὶν ἐνδελέχεια ἀλλ' ὑποβεβηκότως».

Ἵποπεπτωκότως. Πολυδ. Δ', 51 «ταπεινῶς, ὑποπεπτωκότως».

Ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου εἶνε κατακεχωρισμένον καὶ τὸ ἐπίρρημα ἀνεωγότως ἐκ γλωσσαρίου (Τόμ. Α', β', σελ. 733, δ'). Φέρεται δ' ἐν αὐτῷ καὶ τὸ ἀπεγνωκότως, ἀπεγνωκότως ἔχειν, ἀλλὰ δὲν μνημονεύεται ὁ συγγραφεύς, ἐξ οὗ ἐλήφθη.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Μαΐου 1883.

ΚΡΙΤΙΚΑ ΤΙΝΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΣΑΙΟΝ.

17: οὗτοι ἤκουσιν ἐφ' ἡμᾶς καὶ τοὺς φίλους παρακαλέσαντες καὶ «ρήτορας» προπαρασκευασάμενοι.

Ὁ Ναβῆρος ἐν τῇ νέᾳ σειρᾷ τῆς Μνημοσύνης (7. 5. σ. 386) μεταβάλλει τὸ «ρήτορας» εἰς «ρήτορα» λεγὼν ὅτι ad eam causam orandam non opus erat plus uno oratore. Ἡ γνώμη